

Sy-li spēwał,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoľ mójny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spar měrny
Cerstwosć da.

Njeh ty spēwať
Swěrny dželať,
Wšedne dny;
Džeń pak swjatosok
Duśi daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh čĩ khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedželske łopjeno

Budyschinje

30. novembra 1930

Bauzen

Samolowity redaktor farat Wyracj w Rořacizach. — Čištoč a naklad Šmolerjez Inhičizščeznje a Inhičnje, šap. dr. i wobm. ruč. w Budyschinje
Wukhadža kóždu kóbotu a placzi šchwórczłětnje 108 šlotnych pjenježkow

1. njedžela adventa.

Psalms 14, 7: Ach, so by pomoz i Ziona na Israela pšich-
jaka, a so by tón Knjes křwój jatny lud wumohť! Tuž by so
Zakub šradowať a Israel so šwjekeliť.

Nowe zyrkwine lěto so šažo i adventom šapocznje a na-
šche pšalmiške hrónčžo je adventiške kłowo, je próštwa wšchit-
kich pobožnych stareho kłuba wo advent noweho kłuba, wo
pomoz, wo pomoznika i Ziona. Žaťo běšche israelski lud, lud
Boži, do zušby čahnyć dyrbať, pšchedobnywany, šaczi-
njenn, tak hubjenn so čzuješche w kraju křwójich potkóčowa-
rjow, daloťo wot šapuščeneje křwjatnizy Božeje — jatny lud!
Šswoje harfy na wjerby powěžnychu a plakaču, hdyž na
Ziona špominachu. Woni tež plakaču, jaťo běchu so šažo
wróćicž křmeli do kraja křwójich wótzow a něť nowy templ
nasta, kiž běšche tola wjele křudšchi a křnadnišchi, hacž běšche
Salomonowy templ byť we wšchitkej křažnosći. A čzi, kotřiz
běchu šchwodu ludoweho žiwjenja špóšnali, čzi šaczuwachu abo
wědžichu, so móžesche woprawdžita pomoz jenož pšichincž
i Ziona Božeho, horjelach wšche wšchitkich njebiežow a so
budže ja Israelski lud, w kotrymž so pšchezo hišchče tak wjele
stareho hrěšneho Zakuboweho wašchnja namaťasche, wo-
prawdžite wumóženje jenož potom nastacž, hdyž budžišche so
wumóz mohť niz wot křwójich šwonkownych njepšcheczelow,
ale wjele bóle wot křwójich hrěchow. To je ta próštwa wo po-
moz, i kotřiz so pobožni a wěrni profetojo Boži hladaťo
na žyle hubjeństwo křwojeho luda i tomu Knjesej wobroczi-
chu: Ach, so by ty njebieža rostorhnyť a dele šupit!
(Čej. 64, 1.)

Škónčnje advent pšichhadža, škónčnje ranje šažwita a
pšichi wrotach noweho čaža šastupjeť čžichich w kraju šteji,
kotřiz na trošcht Israelski čžakaju, Zacharias, měšchik a pro-
feta, a křwój křwalbny křerušch špěwa: Křwalenny budž tón
Knjes, Bóh Israelski, pšchetož wón je domapřtať a wumohť
křwój lud! (Łuk. 1, 68.)

Jatny lud! Njednrbimny so toho dopomnicž, hdyž je šažo
jene zyrkwine lěto nimo a nowe pšichindže, lěto šboža, woi
Boha darjenn hnadny čžak jene lěto po druhim, so je tež našch
lud, kiž dyrbať křchesczijanški lud, lud Boži być, i wjetšeho
džela jatny lud. We křwójich putach šawutleja niz jenož wot-
rocžny štych pocžinkow a čzi, kotřiz w šastwach kředža, ale nje-
licžomni drušny tež, kotřiz šažlepjeni křwójich wjednikow a ša-
wjednikow ščžehuja, kotrymž so džije wo šbožu a křwobodno-
ščzi, kotřiz pať nihdy na nihdy ani špokojni ani křwobodni
ani šbožowni njebudža. A tajžny jeczi w našchim ludu na-
maťasch niz jenož w niškich štawach — ach, tak wjele boha-
tnych, wožebnych, wučžennych, šdželannych je, kotřiz w nowym
zyrkwinym lěče kaž w štarym ničžo wšcheho nješnaja, hacž
šeniške wužiwanje, wjelele, šabawu. Jatny lud, jatny w putach
njewěrny a pšchiwěrny, hlupi, kiž rjeknu: Bóh njeje! Bjes bo-
habojšče a bjes dowěrjenja i Bohu šrudnemu, žaľoštnemu
pšichodej napšchecziwo džēja.

Šhto pšichinjeke pomoz a wumóženje našchemu wbohemu
ludej? Šhto je wumóžnik a wužwobodnik mojeje dušche, ko-
traž je tež hišchče tak hušto jata pod hrěchow šakon? Kředžbuj,
adventiške křerušche šaklincža: Ža wot čžerta běch jatny, ty by
mje wukupiť! Niz na wěčnje našcha wutroba a našch lud
w šastwownej nožny žarowacž nješmē. Pomoz i Ziona je

wumoz, tak radny wumoz wot wšchitkeje czežy tež w nowym zyrkwiny lécze, wožebje w lubym adventskim a hodownym čašu. Bóh to dže, ale tež my chycy dyrbymy, dyrbymy wu-
šwobodženi chycy bycz wot wšchitkich štych njepočinkow.

Wumoženje jo nikomu njenanuczi. Ale tak by jo Jakub šradował a Israel jo šwjekełik, tak by naš lud wyšćacž mohł, hdy bychmy hižo w tutych adventskich njedželach něšto toho pytnyč žmeli, jo na ranje dže a šwobodnošč pšichha-
dža. Kat bychmy potom i wjekelej wutrobu špěwacž móhli:

Džak budž Bohu pšes wšchón žwět:
Šhtož je šlubik, daž je nět,
Trošćt a radu hrěšnikow
Póšćak k nam je i njebešow!
Šamjeń.

Advent!

Nětk hotowacž jo mamy,
Džen šboža bliži jo,
So hódnje powitamy
Jow krala njebešoh'.
Njeh helšte mozy hroža,
Našch Knjes dže i pomozy.
Ach, wěczna lubošć Boža
Eso ijewi cžlowjestwu.

Pucž Khrysteš šaracžuje
A šamfne wutrobu,
Šchrož dušhu wobcžežuje
Se šwětnej štarošću.
Głaj, Wumožnik wšchoh' šwěta
Wšchak k tomu šacžehnje,
Kiž i wjekełošću wita
Jow Knjesa kražnoščje.

Bóh naž tak lubowajše,
So šwojoh' Esyna da
Sa wěczne šbožo našče.
Esyn i mozy cžemnoščje
Je wutorhnył naž tudy
Pšes žmjercž tak žalostnu.
O šhwalcže nětk wšch ludy
Jow Božu dobrotu!

Šlodž prawu lubošć do mnje
Mój šwěrný Šbóžniko,
Kiž štarajše jo wo mnje,
Kiž w hrěchach šhmjatach jo.
Nětk Wótza džiwnu radu
We tebi wohladam,
Ja pokoj, trošćt a hnadu
Pšes tebe namakam.

O daj mi myšle mērne
A dušha ponižnoh',
So woštanu cži šwěrný,
Mój lubý Ješužo!
Sa wobhydlenje šebi
Chžešć cžinicž wutrobu,
Tuž dušhu i cžětom tebi
Tu podam i radošču.

S. B.

Nusa.

Dwoje pohnuwa a honi naž, nětkle wšchitke mozy na-
pinacž, pomhacž pšchewinyč nušu, kotraž w telko domach a
w telko wutrobach tčži. Syna, kiž jo bliži bóle a bóle, nu-
šuje, honi naž k tomu. Syna powjetšcha powšchitkownu nušu
a nušu jenotliwych. Šodny, hodowny šwjedžen je to druge.
Šodny, šwjedžen lubošće, wabi, pohnuwa tebe, jo ty džejš
a šažo lubošć wužywaš, hdyž tola telko lubošće žněješ.
Tutymaj mozomaj — šyna a hodny — njedyrbał ničto wu-
cžeknyč móž. Šhtož pak wucžeknje, je tež wucžeknył hodow-
nemu žohnowanju a hodownemu wježelenju.

Tuž wužlyšchmy napominanja, kotrež pšchindu wot štata,
wšchnoščow, šjednocženštwow, gmejnow, wožadow a wot
zyrkwe a šestupajmy jo šobu do rynka pomoznikow! Šhtož
bu nam pokutny džěn je šłowami krajneho biskopa prajene,
na to budž tu dženska jenož šrótkka pokajane. Njeh šóždy hi-
šchže ras pohlada do toho, šhtož pod „Zyrkej a štat“ namaka.

Nowe šerbšće špěwaršće.

Šhtož drje našchi pruzny Šsərbja šwjetšcha hižo wědža,
dokelž žami šobu cžitaja: „Unsere Kirche. Evangelisches Ge-
meindeblatt. Herausgegeben vom Evang. Presbyterium für
Schlesien“, to chzemy tu napomnicž; tuto němšće šopjeno je
pšchinjekło we šwojim 45. cžišle našćawł wo našchich nowych
špěwaršćich: „Ein neues Gesangbuch.“ Tutón je napišak knjes-
šaracž Theile-Krjebjanšći.

Wón rospikuje tam, cžehodla nowe špěwaršće a šajke
wone nětk šu. Šnydom pšchi špocžatku praji wón: „daß ein
ganz neues Gesangbuch herausgegeben und nach wenigen
Wochen ausverkauft wurde“. To je to, šhtož njebny pšchi na-
šchich cžežlich hošpodaršćich wobštejnoščach ša móžne měł. Na
šónzu je pokajak na drugi wudawł i šacžanšćimi pižmami,
kotryž jo cžišće. Tohodla njeje trjeba, jo bojecž, jo žanych
nowych njedostanješ. Wón praji: Tak budža nowe špěwaršće-
prenje wjetšče džěło w šerbšćej rěčži, kotrež jo šložuje po-
powšchitkownje šłowjanšćim prawopižu; hacž dotak bu we
nowinaršćtwje šaž w knižicžišćežu nałożowane němšće pižmo.

Zyrkej a štat.

Šakšća krajna zyrkej je w šwojim pošlednim šakónšćim
šopjenku, cžo. 17., wošjewila šaršći wólbny šakon, kotryž je
pošlednja šynoda pšchijala. Tutón rjaduje wobžadjenje šar-
šćich měštnow a i tym wólbnu šararjow šnowa. To je šakon,
kotryž w šynodže njeje wšchu pšchithilnošč namakal a drje
tež nětk, hdyž je pšchijaty, wšchěch njespošoja.

Pokutny džěn bu i klětkow pšchecžitane šłowo, i kotrymž
šakšći krajny biskop Šhmels k wožadam a k wožadnym rěče-
šče. Šaž i biblišćim šłowom hižo, kotrež bě wón ša tutón po-
kutny džěn ša tekst pošćajil — Mat. 24, 14 —, dopomina wón
naž, šaž šónz lěta to tež cžini, na šónz, na šónz pošledni.
Tehdy budže jo naž našch knjes prašćecž, hacž žmy my jemu
na tych najmjeńšchich bratrach šlužili. A tole ma nam wo-
žebje lěšča něšto prajicž, wjele prajicž. Nusa je wulka.
Wjele cžerpi cžežło pod njelubym wobštejnoščemi. A bli-
žaja jo šyna tute cžeže hišće pocžeži. My wšchitny žmy
tomu Knjesej ša wšchěch, kiž nětk i nami šobu w šakšćimle cža-
žu, šamolwiczi. Štat a politišće gmejny drje cžinja wjele,
ale zyrkej, wožadny, wožadni nježmēja ničžo cžinjjo našćala
šćacž, dyrba se wšchey mozu tuto špomožne džěło podpjeracž.
Šóžda wožada tuž njeh se šwojimi šašćupjerjemi rospomina,
šak by wona po šwojim mohła pomhacž. Šenotliwi šchěšćiz-

jenjo pať njedh ƙo ſtaja rad a lubje do ſpomozneje ƙluźby wo-
 ƙadn a ſchecſzjanſkeho ducha. Njeſabudźmy nihtón, ſo we
 tóždym nuſuczerpjazym ƙo naſch Rnjes Jeſuſ Chryſtuſ ſ na-
 mi ſetkuje, a wón je prajil: Schtož wy ſcže cžinili žanemu
 ſ mojih najmjeſſichich bratrow, to ſcže wy mi cžinili! — Tuž
 chžemy ƙo my tóždny ſtajicž do tuteje ƙluźby Chryſtuſoweje
 wiſchitžy a ƙo ſhromadnje dacž na wobaranje a pſchewinjenje
 nuſy. A to chžemy cžinicz ſe ſhromadnym modlenjom a do-
 broſproſchenjom. Wěrjaza modlitwa je hižo wulka móž. Hdny
 ſ tutej ƙo ſjednoci ſchecſzjanſki ſkut, ƙmy my ƙpna wulko-
 móž, kotraž budže dobnczerſžy móž wojowacz. Tuž ƙo ſeſtu-
 pajmy do žyſka!

Wſchelate ſ bliſta a ɔaloſa.

— **Adwent** dopomina naſ tež, ſo ƙebi rosmnžlujemy,
 ſchto mělo hodny pod hodownym ſchtomom bncž wobradžene.
 Rjane dary ƙu dobre knihi. W Esmolerjez knihaſni nama-
 ſaſch tať někotru rjanu ƙerbſku knihu ſa ƙwojich lubnyh. Lětſa
 wiſchaf budže, ƙaž prjedn domach prajachmy, „bože džecž“
 bóle Kulowiſke, doſelž je cžaſ tať cžežki a tnyh kroſchlow tať
 maſo. Ale bjes hodownych darow tola njebudžecže. Hdny pať
 ſcže w dwělu, ſchto, wiſmicže dobru knihu. To je wo wjele
 lěpje hač ƙhłóſchcženki, njedh tež něchto ƙłóſleho a dobreho
 ƙluſcha pod hodowny ſchtom. A piſch wiſchēm naſchym „ho-
 njenju rumpodicha“ njeſapomāmny, wobradžecž tež tym ƙobu,
 ƙotſiž ƙu ƙhori, bėdny, ƙamotny, ƙotſiž ƙu ſ nuſu tutoho cžaſa
 woſebje domachpntani. Woſtajimy ƙo toho, woſtaji ƙo wěrne
 hōdowne wjeſele naſ.

— **Pſchedženaf** je ƙo naſtajiť do Eserbow. Je ƙo derje
 piſchihotowať na tatón pucž. Je wiſchaf tež dołhi. Zny 365
 dnjow chže ſe Eserbami dužny po pucžu bncž. Kotry Eserb
 a kotra Eserbowka chžedža bjes njeho dužny bncž? — Jaťo
 hłowny wobras ma wón ƙobu wobras prėnjeho ƙerbſkeho
 wyſchſkeho fararja, knjeſa wyſch. fararja Domaſchki. Mjes
 druhim budže Maleſchaniſku woſadu ſwjeſelicž wobras jeje
 woſtarja ſ naſtawkom. Hornja Borſchcz ma woſebitu piſchi-
 cžinu, Pſchedženafa witacz; namaſa ƙo tam we wobraſach
 a ƙlowach ƙama. A ſ bliſta a ſ dala wě wón wjele wuſtojne
 powėdacž a mnoho rjanego poſajowacz. Ja chžyť wėdžecž,
 ſchto ƙo to njedny ƙať, njedny-li ƙebi jeho — Pſchedženafa mje-
 nužny — wjať.

— **S Bulez.** Sańdženu wutoru ƙwjeczeſchtaj Bogtez
 mandželſkaj w Mjeſchizach ƙwój ſloty ƙwaſ. Džecži a džecži-
 džecži bėchu piſchihwatake, ſo bnyhu ƙo na tutym žadnym dnju
 ƙobu radowale. Mnohe wopokaſma luboſcže debjachu ſloteju
 mandželſkeju dom. Wjecžor ƙo krotka ƙwjatocznoſcž wotmė.
 Woſadny ſarať jimať Bože žohnowanje wudželi a jimať wot
 krajneje žyrkwiniſteje wyſchnoſcže wėnowany cžeſtny diplom
 piſchepoda, mjes tym ſo Buleczaniſki poſawniſki ƙhōr někotre
 pobožne ƙėrluſche a ſpėwy ſanjeſe. Bóh lubny Rnjes ſpožcz
 cžeſcženymaj ſlotymaj mandželſkimaj, kotraž ƙmėtaj ƙo hač
 doťal dobreje ſtrowoſcže wjeſelicž, hiſchcže mnohe lėta jeju
 ſhromadneho ſemſkeho drōhowanja!

S Lubija. Džen 13. novembra je ƙo f. ſuperintendent
 Franke roſžohnowať ſe ƙwojimi duchownymi, kotrychž bė
 hiſchcže ras na hłownej konferenzy ſhromadžil. S krajneho
 konſiſtorija bė f. konſiſtorialny rada D. Dinter piſchitomny,
 kotry poſtrowy žyrkwineje wyſchnoſcže wupraji, ſdobom pať
 tež „wbožemje“ prėnjemu ſuperintendentej Lubijiſkeje efo-
 rije. Do konferenzy bė we wulkej žyrkwi woſebita Boža
 ƙluźba. Tu dželeſche ƙo f. ſuperintendent wot ƙwojich ƙobu-
 dželaczjerjow w duchowniſtwje ſ móžnym wuſnawaſkim ƙlo-

wom. W konferenzy ƙlyſchachmy wulžy wucženaj wėdomoſt-
 naj piſchednoſchtaj a druge, doniž na ƙónzu f. ſuperintendent
 Franke ƙwoje poſlednje ƙlowa njewupraji. Na tute wot-
 mołwi ſaſtupowazy ſuperintendent f. ſarať Lic. dr. Gehring-
 Sohlandſki ſ wobėrnymi ƙlowami džata ſa eforije a jeje du-
 chownych, dawajo jemu ƙobu na pucž wutrobne ſbožopſchecža
 ſa dalſche ſkutkowanje we wjetſchej eforiji ſ wobſcherniſchym
 a cžežſchym džėkom. — Esmjertnu njedželu je f. ſuperinten-
 dent w piſchepjelnjnym Božim domje ƙwoje wotſchalne prėdo-
 wanie džeržaf. Nėťk je ƙo hižo piſchėpndliť a džerži dženkja,
 1. adventa w Blawnje ƙwoje naſtupne prėdowanje. — Nje-
 ƙmy jemu ani w eforiji ani w jeho woſadže rad hič dali.
 Esmny jemu wjele džata dołžni. Tež my Eserbja ſhubimy
 ſ nim piſchecžela a ƙo jemu džakujemy ſa wiſcho, ſchtož je wón
 tež ſa naſ cžiniť hač ƙe ƙónzej ƙwojeho ſkutkowanja w na-
 ſchey eforiji. Bóh žohnuť jeho w jeho nowym a wjetſchym
 džėle.

— **S Krjebjanſteje woſadny.** Naſchu woſadu njeſu te
 domachpntanja, kotrež nėťle po žnyłm ƙwėcže a woſebje tež
 w Europje a tu ſažo w Němiſkej cžłowjekow domachpntaja,
 piſchepuſchcžiſke. Wohnjowa a wodowa nuſa je naſ domach-
 pntať. Naſch ſarſki dom, do kotrehož ƙu telko lėtdžekattow
 woſadniť ƙwojemu ſararjej ƙhodžili ſ wjeſelej a ſrudženej
 wutrobu, tu wjažny njeſteji. Wjecžor mėjeſche hiſchcže žónſke
 towaſtowo ƙwoju ſhromadžiſnu. Eſedžachmy tam hromadže
 w lubym rumje, w kotrymž tež ſtejeſche blido, ƙawny a ſtół,
 dar naſchey woſadny, darjenny ras ſararjez młodymaj man-
 dželſkimaj, w kotrymž ƙebi wobhladowachmy knihi a wobraſy
 — a něchto hodžin poſdžiſcho bė to wiſcho ſ wohenjom ſnicžene.
 Rať a hdy móžemy nowu ſaru twaricz, poſaže ƙo haťle we
 bližichym cžaſu. Rumowacz ƙmy ſapoczeli. Wobhladali ƙu

Konfordanja

ſ nowych ƙerbſkich ſpėwatſkich.

Wėtry njedh puſcža, njedh njewjedra b i j a	334, 5
Schto je, ƙiž b ƙ n ſ t a m moł: „Saſtańcže“ pr.	334, 7
Ty bu na ſchiz piſchibitny	337, 4
Bóh je ſ knjeſom	392, 3
W možny, w cžeſcži B o h u runy	342, 4
Jeſuſ b ƙ n ſ c h c ž i mi ƙo rjenje	343, 2
A ƙajku luboſcž f B o h u ma	344, 4
So wón tať móžny w duchu b ě	344, 5
To w je ſ e ƙ o ſ c ž je wot B o h a	347, 4
Mój B o ž o, Wótčže luboſny	347, 5
Wón mje ſ b ó j ſ ſ k e j radu	351, 5
Raž Habela krej f B o h u woľa	353, 3
Ja twoje b ƙ u ſ n y wokoſcham	354, 3
Cžeſcž, ƙhwalba, džaf a b o h a t ſ t w o	354, 4
Moť, mój B o ž o, moju ſłóſcž	355, 3
Cže, Esmno B o ž i, ƙhwalimny	356, 4
Hdny w b ƙ u d ž e ƙhodžu tudny	362, 2
Wulki b ě d ž e r j o, ƙralo, wuczerjo	363, 5
Tuž ƙluźmy temu ſ b o j o ſ c ž u	366, 5
Bóh ƙam, B ó h ƙam je jeno	366, 6
W b ƙ u d ž e pytaſch mje, ty lubny	371, 5
S Babela, ſ B a b e l a pocžahnu do Salema	372, 4
Schto b n ě mój troſchtať w žiwjenju?	373, 3
Tuž ƙhwalba twojemu b u d ž mjenu	374, 7
Boha ƙym ja njepoſchuchaf	376, 2
Alch, ſo b u d ž e ch taťke hrėchi	376, 3
Tyſaž krocž pať džaf b u d ž B o h u	376, 7

šebi špaleńki tež. W „Evang. Gemeindeblatt für das Kirchspiel Greba D. L.“ pišče farar Theile šam k tomu něhdže ščěhowaze: „Ja nochyń wošadže samjelčecz myšliczki, kotrej šu mi pišči wohnju piščišče: My dnyrbimy w tutym nješbožu — kaž we wščem, ščtož na naž piščińdže — widžecz móžnu ruku Božu. Bóh chze tež tu k nam rěčecz, k zylej wošadže a k nam, farškej šwójbje. „Ščto šu tutoho žiwjenja šubla? Šorščez pońna pěšta, štarošcz wutrobom!“ tak dnyrbimy my hladjo na popjel šwojeho wobšedženštwu prajicz. Bóh wuczi naž hladacz na to wažne, ščtož woštawa, ščtož žane płomjo nješpóžera, na jeho wulku lubošcz, kotraž tež w nušach a w ichorach naž jednocza a dđerži. Njebě to tež jeho lubošcz, kotraž naž we wohenjowej nozy hiščeje w prawym czažu wubudži, kotraž nam šmóžni, cžlowjekow i palazeho doma wukhowacz, kotraž wošebje našim džeczom póšla jandžela pěštona, kotryž je ščfitašče? — Wěšo je ščfoda, šo šo našcha wobščerna a drohotna knihownja špali a tež wšče našche štare šwójbne dpomnjeńki a šo šo njemóžesche i hornjeho poščhoda nicžo wukhowacz; ale my šmy tola tež šažo džakowni, šo móžachmy wšče zyrkwine akty, wošebje tež štare zyrkwine knihi, wažnu kroniku a wšče wołtarne šudobja wukhowacz a šo tež šo wohen dale njerosščeri. My mamy šo ša wjele džakowacz: ša telko šmužiteje pomozny, kotruž doštachmy pišches jenotliwe štawy wohnjowej woborn a pišches šwěrných šužodow, ša wulžy lube wukhowanje, kotrej w škulškim domje namašachmy a ša přenje šaštaranje i draštu, še šchatami a i druhimi nušnje trěbnymi wěžami, ša wščo cžiche, lube džel-bracze. — Kaž to po wščem šdaczu pišči tajkich nješbožach hinať móžno njeje, šjewi šo pódla telko pišhecželniweje lubošče, tež někotrych cžlowjekow hrošnosť a tórność w škowach a škutkach; ale tajke něšto pada wróczo na tutych cžlo-

wjekow šamych, kotřiž hinať njemóžaja; a to je tón šczin, porno kotremuž šo pišhecželniwošč toho wo wjele wjetšeho džela wošady w cžim jašnišchim, lubošnišchim šwětle jewi. A ša tutu lubu pomoz džakujemy šo i horzej wutrobu wščem tym, kotrychž tu nochzemy mjenowacz. — Kať pošběhowaza bě něšto dnjow pošdžišcho potom tež pomoz šužodow, kotraž w cžežkim džele pomhašche tym, kotrymž wulka woda hrožešche. Kať to wjeze hromadu cžlowjekow. Šaj, tajke cžežke domachpytanjaja dnyrbja naž frucze a twjerdže wjašacz do zylka. My šmy mali pišched tajkimi kataštrofami, ale my móžemy w nich rošč: w lubošči a w póšnaczu Boha. — Šo bnychmy my tola prawje šluboko dopóšnawali našch cžaž a šhutnišcho pošluchali na pošelstwo pošutneho dnja a šmjertneje njedžeje, hacž na šwonkowne šwjedjenje, kotrej pońna harowanja, a na reje; to šo njehodži do našchich cžežkich wobštejnosťow. Myšlmy šebi na lubeho Boha, kotryž nam w tutych dnjach šuje šažo šwoje blido Božeho wotšajanja.

— **Nowe domachpytanjaja** pytaja šažo domach našchu jemju, kotraž je w tutym lěče hižo wjele cžežkeho našhoniła. Wichorn, deščez, frupny, wulka woda šu piščišče na Šranzowšku, Belgišku a wječornu Němšku. Tež naž we Łužizny nješku wone cžičze pišchepušczike; šmy wšchitzy něšto šaczuli. Ale my mamy tola, hacžrunjež wšny pišči rěkach cžežto cžečpja, wušnacž, šo šmy hnadnje wobarnowani, hdyž cžitamny, kať šu tam k wječoru njewjedra zychnowale, tohorunja tež pišči morju a na morju. A niz jeno, šo bu wjele šubla a šamoženja šnicžene, tež cžlowjekowo buchu morjeni. A k pošłodnju w Awštriškej njebě wjele hinať. Wošebje je měšto Wien cžečpiko. W měščze Karlsruhe šajpyny šo jena wěža zyrkwje našcheje lubeje knjenje. Rospadanki šo na zyrkej walichu, rosbichu ščechu a nacžinichu w zyrkwi wjele ščfodny. Pišči tym našta tajki wrješot, šo šebi myšlachu, šo šemjerčenje měšto domachpyta. — Tuto lěto šo nochze dželicz přjedny hacž njeje nam hiščeje šnowa wot toho bohacze šobudželišo, na cžimž je kať bohate było: naštróžaze podeńdženja. Ale je to prawje prajicz: lěto wudželuje tajke nješbožowne podeńdženja? Lěto to njeczini. Ščtož pať piščińdže je dopušczenje toho, kotremuž cžaž a lěta šluža, je dopušczenje nje Bože — a i tym je došom prajene, šo to wščo tež hiščeje něšto druge je: tu wuškutlujaja šo šczěhwi wšcheho njedobrehu, šleho, hrěšneho, ščtož šu cžlowjekowo ščuczili. A kať wołaja, nušuja naž tajke podeńdženja, pošluchacz na Bože šłowo a šo cžinicž.

Pomhaj Bóh.

naštupi nowe zyrkwine lěto i wutrobnymi šbožopišhecžemi ša našche wošady, ša našche domy a šwójby, ša šóždeho jenotliweho a štrowi a praji nutrnje: „Pomhaj Bóh!“

Šo by tola tutón „advent“, tutón „pišchthód“ tež byť pišchthód noweje lubošče a šwěry k wěry do Ješom Khršta. Potom — a jenož potom — je tež pišchthód lěpišeho cžaža bliško! Grat a pomoznik ša to chze „Pomhaj Bóh“ rad bycz.

Šdobom prošy „Pomhaj Bóh“ nětkle w adventže wšchých tych, kotřiž hiščeje jeho cžitarjo nješku, šo bychu pišchšupili k wulkej wošadže jeho cžitarjow. Wšchých lubnych cžitarjow a lube cžitariki prošy wono wo to, šo bychu w tutej myšli i nim šobu škutkowali.

Wištwanje. M. Džak ša pišchpóšlanžy! Šo je wužiwanj widžicze. — Š. B. a Š. W.: Ša ščluršche šo džakujemy. Wošebje witane šu nam pišchczo tajke ša wošebite dny, kaž je doštachmy. Měli bychmy rad hiščeje ša „Nowe lěto“, tež ša „Šwjedžen Šjewjenja“. Red.

M. w Ba. ša 2. adv. — B. w Š. ša 3. adv.

Wěczny Božo, Ducho šwjatny	376,	8
W tych budu ja	378,	9
Njeh šo šwjekela Bože wójšta	380,	10
Bóh hižom dawno hladat bě	383,	2
Šmjerč hřešnikow jom' bliško dže	383,	3
Budž', Ješu, kiž našch ščednik šy	383,	7
Njeku šłowczko šo mi budže rada	386,	7
Ty šy pytať, jako běchu	387,	2
Božo budže pišcheměryeny (pěšf)	388,	4
Budž šhwalba Bohu na njebju	390,	4
Daj, šo bych pišchczo mohť	392,	8
O Knježe Božo, wodaj mi	393,	6
O šmilny Božo, pišči tebi	395,	2
Tuž štrošhtnje cžakam na Boha	395,	3
Njeh by šo dlišo do nozy	395,	4
Šaj, Bóh je štajnje hotowny	397,	4
Bóh je cži hnadu polubiť	397,	5
Dawno budžech dnyrbjať k tebi	398,	5
Wulki Božo, pošny hnadny	398,	6
Budž mi, o mój Božo, hnadny	398,	7
Knježe, Božo (Wótcze, Šsyno, Ducho)	401.	
Budž nam hnadny	401.	
O ty jehnjo Bože	401.	
Bóh pytny moje padny	402,	3
Bóh Knjes je mje i wješełošczu	403,	5
Ja chzu doštač w Božim raju	403,	9
Tebi je, mój Božo, šjawne	405,	2
Božo, k tebi lubošcz pošchu	405,	3
Wěczny Božo, Ducho šwjatny	405,	6
Mój Bóh mi trošht a radu dawa	406,	6